
Závada Péter

PREGHIERA INVERNALE

Mi bántja? Fehér csöndjeit ma mért nem szórja szét?
Orcája mért ily sápatag?
Betett magának tán a fagy?
Magára vessen! – Ön rendelt mindent így voltaképp.

Ki más? E sértődött időt, e koszlott, sprőd avart,
a nagy, táskásra sírt eget,
mi új havakkal hiteget,
a friss sarat, mit régi, rossz abroncsunk fölkapart.

Nem túl nagy ár ez így? – mármint a télért – kérdem én.
Tagadja még? Ön is remeg.
Tisztelt Uram, engedje meg,
legyen nagylelkű, higgye el, nem csorbít érdemén.

Eljár fejünk fölött az év, lassacskán eltelik!
Küldjön hát könnyű, mély havat,
mely, mint az álom, megmarad
a párafátylas ablakok szemhéján reggelig.

Szép szó, mázas ígéretek? Ó, Uram, rég kevés!
Cselekedjék akárhogy is,
most már egész karácsonyig,
mint díszdobozban, ott lapul bennünk a kétkedés.

RÉSISTANCE NAÏVE

Apai nagyapám fiatal fiú korában
tudtán kívül vett részt az ellenállásban.
Vaskos téglalapokká hajtogatott
papírcetlíken kézbesítette az üzeneteket,
melyekben lövése sem volt, hogy mi áll.
Minden bizonytalanság mások lövése.
Még inkább lövetése. A családokat
az evangélikus templom melletti utcában,